National Library of Israel
Doar Hayom - דאר היום, 18.02.1927, page 6

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

ומחכים אתם בודאי, תלמידים יקרים וחביבים שאספר לכם מעניינא דיוקמא כלומר מספוריה ש ל ג בעירנו. מהיכא-תיתי! מדיע לא ?

הן אין לך שבוע, שאין בו הפתעה. בשבוע החולף היה הענין בראמאללאה ובשבוע זה—מעשה בשלג. ואולם תחלוק שיש ביניהם הוא בזה, ששם היו כדורי-אש וכאן — כדורי קרח, משם היה אפשר עוד להמלט וכאן בירושלם עיה"ק אין מנוס ואין מפלט מפני ה„שקצים" שלנו.

הנה, למשל, בשבוע זה אחר השלג השני, עמד גדוד שלם של „יהודים גדלנים" ברחובות העיר לפני זכרון-משה, מזויינים כלם בדמוניי-יד לבנים ואורבים לכל עוברי-דרך. וכשהם רואים אדם לפניהם הם מזהירים אותו וצועקים באימה נורא: „הגן על עצמך"!. והנה הזמין להם הקב"ה ק ר ב ן ועולה תמימה בצורת צעירה, שהזדרזה לבריתה-כשראתה את הסכנה לנגד עיניה, התחילה גוערת בהם בנויפה: „איזו נ ב ז ו ת היא זאת! גם אני יכולה לזרוק לכם!"

—„הן זהו כל הפצנו!" נזעקו בני החבורה והתחילה מלחמה כבדת ביני-הם. הבחורים „הרביצו" בה כדבעי, יחד חברלי עליה בתרנגולין דבי-בוקיא ומטר של כדורים נתכו על פניה— במקום „פודר"—ואהד מהקונדסים עמד ופקד על גדודו: „אורדוב!", עד שנמלטה הבחורה (זן כך קוראים אצלנו עכשיו אפילו לבת ק') בעור שניה ממש ויצאה מהם ב„שן ועין".

ואני בראותי כל זאת נזכרתי בראמאללאה, וידעתי כי מכיון שנתנה רשות למשחיתים נאלה, שוב אינם מבחינים בין זכר ונקבה, ובעודן דרי-הוא מסתמא לא יניחו דרך ארץ אפילו על ה„רבי", מה עשיתי? הפכתי כמו שאומרים, את היצול אחורנית ועשיתי „ויברח" ביפה שעה אחת קודם ההתקפה. ולא זאת אלא שהצלתי כמה נפשות מישראל ו„קרבנות" מידי נערי ישראל...

נער הייתי גם זקנתי, רבותי, ולא ראיתי בא"י שלג גדול וממושך כהשתא — מכיש כמו ברוסיה. ובכל זאת, היו יהודי רוסיה ופולניה ביחוד מבין הערים החדשים, מלעיגים ומעליבים בני ובשלג שלנו, מביטים עליו מגבה ואומרים בעקיצת ההטם: „אויך מיר א שנעה!" (גם זה לך שלג!). „אצלנו בויסיה" — כך מספרת לי תלמידתי החדשה והצעירה — נופל שלג בעמק של ארבעה, חמשה, ששה מטר (ובשעת דבורה היא מרימה את ידה עד לשמים...) ויש, איך קוראים לזה בעברית? — „פראמט"! קור גדול עד שלשים, ארבעים, המשים למטה מאפס (וכאן הלכה והורידה את שתי ידיה עד לקרקע...), עד שהוא „בוער" ממש והבל פיך נקפא ועומד גבוש באויר. ונעסעים שם בעגלות שלג. ומתחלקים על הכפור, וכל כך טו—ו—וב שמה!.. וכאן מה בירושלם „שלכם"? — היא אומרת בבטול גמור — בוץ ורפש, נוצות רכות ורקות ותו לא — פוי"!..

ואולם הקב"ה ראה בעניי ושלח לי למהרתו בהשכמת הבקר, אחר השלג החדש, אחד מתלמידי מבני הגליל התחתון, שלא ראה מימיו שלג אפילו ב„פינמה" אלא רק בחומש, כך הוא אומר ומבלי אמירת שלום התחיל מספר לי בהתפעלות גדולה ע"א השלג הנפלא. והדבור יוצא מפיו במבטא המזרחי והגרוני, בהתעמת ה„עין" וה„סדיק" ובייחוד ה„קוף"...

— למתי בבלקר (דוחק את ה„קוף" כמי שמוציא ביה מגרונו), השקפתי מבעד לחלוני וראיתי והנה הכל „לא-בא-אן! לא—בא—א—אן! !" (לבן, בחדגשת האות „ב" כפנהג הנ-ליל!) — ובשעת דבורו הוא מרחיב את שתי זרועותיו, פוער את פיו ושתי עינים לו גדולות, ונדמה שאתה רואה לפניך את כל הקוטב הצפוני—„יסאתי החוסה" — הוא מוסיף לספר —והנה הרגל שלי טובעת וטוב—ע—עת בשלג כמו בתהום, ולה, לא—א—אר, נורא! נטלתי מעט „מזה" בידי והנה בין רגע נמס ולא כלום!

— בודאי כתבת גם לבני ביתך בגליל? — שאלתי מאתו ברצינות.

— „בודא—אי!" — ענה בבטחה, —עשרת עמודים כתבתי וספרתי להם הכלי, על השלג ה„לא-בא—אן" ה„לא-בא—אן!" ואיך היה קר קא—אר!..

ובשעת מעשה נתקרבתי אל התנור הלוהט ולא יהם לי מרב הקר של הגליל.

ברדר! ברדר!...

ומי שלא ראה, רבותי, את המגרש הרוסי בשבוע זה לא ראה חתיכת-מוסקבה אמתית בירושלם עיה"ק!

שערו בנפשכם: ים של שלג „לא-ב-אן, ל—בא—אן!", ומתוכו מבצבצים ועומדים בתי תפלה ירוקים ופעמונים להם גדולים ומעציבים. רק כומרים רוסים בחלוקיהם השחורים וגם קצת מאחב"י הפליטים עוברים במוקי-הם ובערדליהם השחורים על פני השלג הצחור, ודומים הם בעיני לזבובים אלה שנפלו לתוך דוד של חלב..

לא כן, רבותי, שיש לי המשלים הנכונים?

ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי, ואני עברתי במגרש חרוסי לרגלי עבודתי והנה כנופיא שלמה של חלוצים מחוסרי עבודה עומדים וידיהם מלאות עבודה. שם על יד השער המערבי, מתחת לחטמם של היימסון ומונדל, הופיע „חלוץ" בלא ויזה ובלא דרכיה, בעל שפם וזקן שחור ושתי עינים ולשון תקועה החוצה „וקשקש" של חלוץ לראשו. מסביב לגלם-איש זה עמדו ארבעה חלוצים בקשקטים, כארבעה בנים של „ההגדה", ערטילאים למחצה, פניהם צוהלות וצהובות, ויד-דיהם מזוינות בכדורי שלג לזריקה — ולמולם עומדת מכונת הצלום של האר-מני, לצלם תמונות זכרון על מנת לשלח „הביתה"..

באותה שעה עבר לפניהם רוסי בריא, לבוש שחורים, הגורתו למתניו, „קוטשמה" שעירה לראשו ומתוך עידון ונחת קרא בקול ובלשונו הרוסית הטהורה: „אינראיצי אוף סניעטשקי!" (הם משחקים באיש השלג!) — וחכינה על ה„סני—ע—טשקי!" שלו.

ספרתי לכם כל זאת דרך אגב, כמובן, בכדי שתבינו ותדעו מה גדולים הם ה„בעגועים" שלנו ושלהם לארצות ה„סניעטשקי"..

ולא לחנם שמעתי שיחה קטנה בין שני תימנים — כן אזכה לשמע שופרו של משיח! — אחד זקן ואחד צעיר, שהיו תוקעים את רגליהם הדקות והצנומות לתוך השלג ורשין בו ברעדה: „ימתשמם של החלומים! הם הביאו את השלג מבלאר-מאסקוב!".. ואת התורה הזו, רבותי, שמעתי לא פעם גם מחכמי המדע שלנו בארץ, שאנשי הצפון מעבירים עמם גם אוירה קרה, ומשנתרבתה העליה ביארצנו — כך הם סוברים — באו דקור והשלג גם למקומותינו, לקיים מה שנאמר: מצפון תפתח הרעה!

ומשמעתי אני את התורה הזו, רבותי, מפי חכמי המדע שלנו „על הפח" נעשיתי אפיקורוס ב„מדע" בכלל..

ובשעה שעמדתי שעות ארוכות לפני חלוני והסתכלתי בשלג הלבן המכסה את הרחובות, הגגות והחצרות, עלו הרהורים עזומתיים בלבי.

אמרתי: השלג הלבן הנופל על הזפת השחורה ברחוב יפו — אלה הם אידיאלים הבאים מ ג ב ו ה ואין להם קיום ל מ ט ה.

השלג ומאה שערים וגם רחוב חברון שבעיר העתיקה, אינם זוזים מן השמים. כלאים הם זה בזה, ואין האיצטלא המטונפת הזו ראויה לסימטאות המטונפות שלהם. מקומו של השלג שם בכפר וביער, בשדה ובמדבר, מקום שם ירבץ ולא יבואו בני אדם לחלל את לבנותו גרגליהם הגסות, ויחכה ויונח על משכבו בשלום, עד שיבוא השמש בקרניו החמות ויסיר את ההינומא הלבנה מעל פני האדמה, ילטף אותה עד שתתמוגג מנחת וחיתה למעיני-מים.

סלחו נא לי, אדוני הפייטנים, שנכנסתי הפעם קצת לגבולכם!..

ולא היו ימים טובים לנערי בני ישראל בעירנו כמו בימי השלג. ולא רק מפני שיצאו מישעבוד לגאולה ומשעורים לחרות, אלא מפני שיכלו ל„נקם" לקצת במוריהם, ובשעת חדוה „הרביצו" בהם כדורי שלג, והיו מלבר-נים פני חבריהם ורבותיהם ברבים.

ואם תקניטוני אומר, שאתם אני לא רק את השלג אלא גם את החקור (אם לא ידעתם זאת עד כה, תדעו עכשיו!), מפני שחקר מביא אחדות לעולם ומקרב את הבריות, קרבת בשר ונפש. הוא מכנס את הבעל לביתו, שלא יהיו לאפסות ולראמאללאה, שיהא בעל טוב לאשתו ואב מסור לבניו. יושב בשמים ממטיר על הארץ מטר ושלג ופתותי כפור ובדר בערבוביא ובני אדם מתכנסים לבתיהם, יושבים צפופים וקלואים ומתחממים על יד התנור (אם רק יש בו מעט נפט!) וכל יהישלם דמתה בשבוע השלג למשפחה אחת גדולה, שאמרה „אשרי יושבי ביתך" והתחממה מסביב לאח הגדול..

רוצה הייתי ליצור בעירנו „קוטב צפוני" בזעיר אנפין, או לעשות ישוב על הר ההרמון. מרבה הייתי באנשי הצפון, שיביאו עמם את הקר, רק לא בבים...

* * *

ומשנסתלקה נבואה מישראל ומהר"ר ברוך בת"א, כידוע, נתנה לחכמים של „אהל משה" בעירנו. אעפ"י שאינם דוקטורים ולא איצטגנונים ותואים בעבים, אעפ"כ נכנו וגמרו, שבשנה זו יהיו שבע פעמים שלג — ועוד לא נגמר!

כך ספרה לי אשה ספרדיה משם:

—יא גליה דישירון לום חכמים"! (הם כמים אמרו כך!) הוסיפה באמונה שלמה ונסתתמו כל הטענות.

ישמחו נא החנונים מיבכי הנפט והלחם, ויגילו נא ה„שופרים" שלא בושו לדרש בשבוע זה בעד מקום במכונית מת"א לירושלם — רק ש ל ש ל י ר ו ת מ צ ר י ו ת! ומשער יפו לתחנה יהודית רק כפלים. לקיים מה שנאמר: „המקום" ימלא את חסרונם. ובשעת חירום התעשתה גם ממשלתנו לגורלנו, ותמה ארבעה קטרים גדולים לקרון אחד של נוסעים. שנים מפנים שנים מאחור, ובהגיעם אל הה-רים, ירד גם הקונדוקטור ופקידיו — כך מספרים הנוסעים — ודחפו מאחור ביד ובכתף את הגלגלים כדי להסיע את מני ונוסעים והפציהם לירושלם ובסיי-עתא דשמיא הגיעה הרכבת ביפה שמנה שעות אחר הזמן.

* * *

ועכשיו, רבותי זמן הפשרת השלגים וקלקול הדרכים ורבון הטיט ובני ישראל יוצאים מלוכלכים במושבותם ועטרת גדולה של זהמא בשולי פרי-טוותיהם ומכנסיהם. היתי לחן לגברות, שהן מקצרות בשמלותיהן..

אז בימי השלג היו רחובות ירושלם שוממים וריקים, כלתה רגל מן השוק (ויש אומרים, שגם פרוטה מן הכיס) והיו דוכים לרחובות פומפיי אשר באיטליה, גם האוטומובילים לא נראו ברחובות ורק המכוניות ממחנה יהודה ומבית הכרם היו זוחלות בתוך השלג הלבן בגלגליהם השחורים, ודומים בשעת מעשה לרמשים ידועים הזוחלים על קיר לבן בימות החמה..

ובינתים מגיעות לנו ידיעות וכשורות רעות מכל צד. מחברון הכלואה והסגורה בעיר נצורה ואגדות נוראות על אנשיה שהם מתים ברעב ועל שפריה שהם נקפאים בדרכים. מגבעת שאול שזה מפילה אשה והעיר העתיקה שמפילה בתים.

מילא — מפל אשה, יש עוד תקוה לתקון בעתיד, ואילם מפל ב ת י ם, מי יתקן לנו ומי יבנה לנו עכשיו?

* * *

ועכשיו, רבותי, כשנמרנו את ספורי השלג שלנו, עד שיבואו השלגים האחרים של חבמי „אהל משה", יכילים אנו להפנות את דעתנו לענין אחר, ותרשונו לפנות במכתב קטן זה שהכינותי למנהל של „מלון יוו" בע רנו.

וזתו פתשנן הכתב, ששלחתי לקורלונל החביב שלנו:

הן ידעתי כי מעלתו טרוד מאד בזמן האחרון בעניני ה„חליקה" (סיוע בלע"ז) למהוסרי עבודה ובכ"ז הרהבתי עז בנפשי לפנות אליו במכתבי הקטן הזה ולהחדיד אותו רגע לא חלילה בעניני פיליטיקה ודיפלומטיה עם בני דודנו — את זה אני מניח לבעל הירקולקה שלנו! — אלא בענין „לשון הקדש" היוצאת ממשרדי מלון-יוו.

הן אמנם הפצתי למסר לו את הדבר הזה מפה לאזן באספת העתונאים שהיתה אצלו בשבוע זה, ואילם מזכירו „המומחה מסיביר" שכח, כנראה, את המען שלי, וע"כ נאלץ הנני לפנות למעלתו בכתב ע"י דאר היום, מחמת שיודע אני ועד ויודעים גם אחרים כי את ה„עזמות" קיראים כלם מי בגלוי ומי בצנעא..

ועכשיו לעצם הענין:

קראתי את השובתו לשאלת הריביזיוניסטים בדבר המו"מ של הסוכנות באמריקה, והנה אין בדעתי חלילה להתערב ב ע נ י נ י ה ם אלא שרבים מתלמידי פנו אלי בבקשה ל ב א ר להם את המכתב של מעלתו, שאינו מובן להם כל צרכו, כנראה, מפאת הסגנון והלשון..

— „המו"מ הזה" — כך כתוב במכתבו — של אכסקוטיבה של הסתדרות הציונית ידועים היטב כל הפרטים על אודותו, הוא תוצאה מהחלטות שנתקבלו בקונגרס הי"ד, שנתן הוראות לאכסקוטיבה להמשיך את המו"מ בענין הזה.

אודה ולא אבוש, כי מתחלה לא הבנתי גם אני את פרוש המשפט הזה, ואולם לאחר שהפכתי בו ישר והפוך ובייחוד לאחר שחשבתי קצת ב א נ ג ל י ת, נתברר לי הענין והבינותי כי מסתמא היתה כוונתו של הפסוק האחוך לומר כך בערך:

„המו"מ הזה, שכל פרטיו ידועים הם היטב לועד הפועל של ההסתדרות הציונית, הוא תוצאה מההחלטות, שנתקבלו בכנסיה הי"ד. כנסיה זו נתנה הוראות לועד הפועל להמשיך את המו"מ בענין הזה".

הואיל וכך — ידשני נא מר לפנות אליו בשאלות אחדות קטנות הצריכות לגופא דעובדא:

האם היה כבודו מניח את חתימתו על מכתב היוצא ממשרדו ב א נ ג ל י ת שבודה ובוצעה, החוטאת כנגד רוח הלשון והדקדוקה?

האם אין כ' חושב כי הגיע הזמן, שהמזכיר או המזכירה של „החנה"צ, ידעו את השפה העברית לא פחות או אולי גם יותר מ א נ ג ל י ת, באפן שיוכלו לכתב"ה לכתוב שורות אחדות מבלי שגיאות ומבלי לעשות פוגרום בלשוננו הלאומית והרשמית?

האם אין מעלתו מסכים שבל מי שרוצה להיות מוכתר בתאר הכבוד של „מזכיר" או „מזכירה" בחנת'צ ולשאת עליהם א ח ר י ו ת הלשון העברית שלנו, מחויב להביא תעודת גמר של בי"ס בינוני עברי, כשם שחורשים אותו תעודה לשפה האנגלית?

בלך לך אצל תינוק דרגא ד' או ה' בסאכולת בינונית שלנו, בגמנסיה למשל, או אפילו לתלמידי ביה"ס „תחכמוני" מסופרי „החבר" שלהם, ומסר להם לכתב מכתב קטן כזה ב ע ב ר י ת — מובטחני, שיצא יותר מתוקן מתחת ידם, עכ"פ פחות משבש ופצוע מכפי שיצא מידי הסופר הגאון שלכם.

יודע אני עד כמה כבודו מכבד ומוקיר את לשוננו לא פעם ולא שתים ספרתי בשבחו לפני תלמידי וביחוד לפני תלמידותי על קדמתו בשפה העברית. ויאמין נא לי כבודו כי לו היה זה המכתב היחידי — החרשתי, ואילם תלמידי שלחו לי מכל צד הרבה „פנינים" באלו, שאפשר לעשות מהן מחרוזת שלמה, או „ספר למכתבים" לדוגמא למוסדותינו הלאומים.

ואולם מפני שדרכו של ר' עזמות היא ללמד זכות על הבריות ואפילו על המזכירים שלנו במלון יוו, חושב אני, שבהרהם בתשובה, זו לריביזיוניסטים בלשון שלהם ועניתם להם בשפתו המובחרה של „הצפון'" ....

* * *

ואת זה לעמת זה עשה אלהי העברית שלנו.

בשעה שפקידי הממשלה „שלנו" מקלקלים את שפתנו ביודעים וביחוד ב ל א יודעים, בשעה זו הולכים פקידינו ומנהלינו במשרדי הממשלה המנדטורית ומקדשים את שפתנו ברבים.

והא ראיה:

בשבוע זה הביא לי תלמידי שני גליונות נדפסים ממשרד ה„טאבו": תעודת המוכתרים או האימאם ונכבדי העדה להעברת קרקעות, מהאי גיסא עברית ומאידך גיסא אנגלית.

התחלתי קורא בנוסח העברי שלנו ונתקלתי לא עליכם במינים אחדים של שגיאות, כגון: קניתי את צ ר ו ת י ב„תנף והרשאה", מ„נכבאי העדה", וכן על זו הדרך עד גמירא — לא פחות משני תריסר שגיאות במכתב של עשר שורות. קראתי גם את הנוסח האנגלי, מא' ועד ת' ושגיאה בכל יראה ובכל ימצא שם. השפה הרשמית של עשרת השבטים היא מדויקה ומנופה בשבע נפות, ואולם לאחר שקראתי את הנוסח העברי ה מ ת ו ק ן נתברר לי כי לא קניתי את „צרותי" אלא את ז כ ו ת י, ולא ב„תנף" אלא בתוקף והרשאה, ולא מ„נכבאי" אלא מ נ כ ב ד י ה ע ד ה — וחכל ברור ממש כמו באנגלית...

בשראה תלמידי סימן השאלה על מצחו הסביר לי את הענין וספר לי כי מיד לאחר שהופיעו הגליונות הראשונים, פנה אחד מאחב"י למנהל הטאבו במכתב והעיר לו, שאמנם נכון הדבר שאנו קונים בטאבו את „צרותינו", כידוע, ואולם מפני יתר ה„צרות", שעשה הבחור הזעצעצר לשפתנו בתעודה זו הוא מבקש לשנותה למען כבוד שפתנו הלאומית. לא היו ימים מועטים, כך מספר תלמידי, ובמשרדי הטאבו הופיעו גליונות אחדים, ונתן צו לכל הפקידים משלהם ומשלנו להשתמש אך ורק במתוקנים שבהם.

— ומה היה בסופם של הגליונות הקודמים? — שאלתי ממנו.

— משתמשים בהם לצרור דגים-מלוחים ולשאר צרכי אדם אך לא לטאבו, שלשים אלף גליונות! — ענה תלמידי בהתלהבות גדולה.

כך, אדוני הקולוניל עושה יהודי שאינו פקיד בממשלה „שלנו", כלומר במלון יוו או במוסד לאומי אחר, ושיודע לכבד את שפתנו הלאומית לא רק אצלנו אלא גם אצל הגויים...

* * *

ומכיון שאני מדברים במנהלים ובמוסדות לאומיים נזכרתי גם במנהל התעמולה של הקרן הקימת שלנו.

הן זוכרים אתם בודאי את הצעתו המפורסמה כנגד הפקידים ואת פסק הדין שלא זכה לפרסום עד כה — איני יודע מדוע? — והנה המנהל החביב הזה אינו רק נאה דורש אלא נאה מקיים. בזמן האחרון הוא משגיח בעינא פקיחא על אחורי הפקידים. וכי בקש תמיד לדעת את ה„נמוקים" של אחוריהם במשרדי קרן הקימת.

הפקיד מתחיל לגמגם איזה תירוץ, והמנהל עוד טרם הספיק לשמע את דבריו הוא מנענע לו בידו לאות הפסקה ואומר בגרמנית: „אבער מעהר זאלל עס ניכט פאסירען!" (אבל פעם אחרת אל תעשה ככה!), מחמת שהעיקר היא השאלה ולא התשובה..

והנה קרה המקרה — ואחד הפקידים אחר שתים או שלש שעות מיד נקרא למשרדו של המנהל ונתבקש להודיע את סבת אחורו זה.

— אשתי ילדה.. בן.. ענה הפקיד כמתנצל.

והמנהל, כדרכו, לא שמע כמעט את דבריו, נענע בידו לאות הפסקה ואמר:

— אבל, עוד פעם לא תעשה!..

מסופקני מאד אם הפקיד הזה יציית לו הפעם.

* * *

ולמה אכחד? — כשקראתי ב„דאר היום" את הבשורה המשמחת ע"א „המחנדס של היסיה האמריקאית", בן עירנו מיסטר יעקב ליאים רבלין, שבא לבקר את ירושלם ואת משפחתו הכבודה, התברכתי בלבבי ואמרתי: סוף סוף זכתה ירושלם להוציא מקרבה לא רק פרופיסורים וטיטורים, חזקרים עסקנים ובטלנים, אלא גם מהנדסים וארדיבלים, פקידים עליונים אצל ה„יאנקים", שנתנו על שכמו המשרה הכבודה מפתמא לבנות את שתים-שרה אניות המלחמה, אחרי חברותו של קולידז' לחפסקת הזיון. ומי? — בנו של ריבלין, מהוצרת הארץ, „משלנו" ממש!

בקצור הבשורה המרגינה הזו עשתה לה כנפים בעירנו ונתפשטה במהירות הבזק בכל תפוצות ירושלם עד מלין יוו. הקולוניל פנה מיד בתי-לפון לקרובו של המהנדס ב„קהלית ציון" ושאל פרטים עליו. כנראה, רצה להכין „תה" לכבודו, כראוי „לאיש של קולידז".

הגבאית של „עזרת נשים" פנתה אה היא בתליפון לאמו של האורח ובאה עליה בטחניא: „סטייטש?" הן קרובות אנחנו, ועכשיו שבא אליך אורח גדול והשוב כזה, איך מביאה אותו אלינו? הן לא גרוע הוא, כמדומני, מסטמרס?". בנראה, שרצתה לזכותו במצוה לטובת המשוגעים.

גם ה„מכבי" שלנו, השתדל אצל קרובו, שישפיע עליו ליצור איזו מגבית באמריקה לשם קנית ח מ ג ר ש של המכבי בשבונת הבוכרים. ולע"ע יתן להם גמילות-חסד איזו מאות דולרים.

קצור הדברים — לאחר שנודע לי הענין, לא התעצלתי והזמנתי את האורח לראיון, לא לקבל ממנו אלא לתת ל ו ראיין, כדרכי תמיד. עד-מות אינו „רפורטר" ויש לו תדר עם תלמידים. בשעה הקבועה הופיע במשרדי בחור צעיר ונאה.

— איה אדונך? — שאלתיו.

— איזה אדון? — שאל הצעיר.

— המהנדס של היסיה האמריקאית — ענתי לו — מיסטר יעקב לואים רבלין שהיה כתוב ב„דאר היום"...

— אני הוא יעקב רבלין, אני עבד בן אמתך.. — ענה לי בדרך ליצנות והשבתי שהוא מהתל בי.

— אני הוא „המהנדס" בהא הידיעה של „דאר-היום" אתיתי לחננך, מיסתר עזמות, שתחום עלי ותחלצני מן הצרה שעשיתם לי בעתונכם.

— איזו צרה? — שאלתיו.

והתחיל מספר, שבא אליו יהודי אחד ממבריו מדאר חיים, וספר לו כי הוא Marine Enginee כלומר „מהנדס הצי", ובשאומרים באמריקה „כאן אינו'יניר", הרי יודעים כי פרושו בעברית הוא לא פחות ולא יותר מ—מ ל ה ה א נ י ה.. ועכשיו, בשיודע הדבר לחברי באניה, ימררו את חייו ויעשו לו כמו שעשו ליונה בשעתו..

וכשיצא ממשרדי חזר שוב ואמר:

— אמנם מתכונן הנני עכשיו לה-יות פעם מהנדס של אנית מסחר, ואולם לע"ע הנני מהנדס של צ י נ ה ש ל ג בירושלם עיה"ק.

ונעלם.

וכשהלך ממני, נתעוררו בלבי רחמים לא ב"ב על ה„תה" של מלון יוו, שנפל המימה, ועל המשוגעים שבעירנו כמו על „המכבי" שנשארו בלא מגרש שלהם..

עזמות